

מסורת הש"ס

ט.

הערה שקלים

פרק שלישי פרקים

קרבן

הדא דידן הוות. מדה שהיתה לנו מקדמית: ה"ג ומה לא קרי לה עסיקה. שהי בזמן ההוא לא היתה המדה היא וכבר עברה והל"ל הדא עמיקתא כדלמרא ר"מ דלף ר"י היה במקומו של ר"מ: ומגני בגין דהוה ציומו. א"ע"ג דכבר עברה מ"מ אין לקרותה ישנה כיון שהיתה ציומו: ה"ג חיש דאמרי דהוה ועירלא ורבה ווערנא ולא ווערנא כמה דהוה. וה"פ בל לתרן ולמה אמר ר"מ עמיקתא משום שנפחתה מרביעית ואח"כ הוסיפו עליה ואוקמוה ארביעית ואח"כ עמיקתא דלן לטעות דלמדיה ענפחתה קלאמר דלמ"כ הל"ל הא דלמ"כ לן שפתה הוא מדה רביעית וע"כ היינו מפרשין דלמדיה גדולה קלאמר אבל השתא דהמדה קטנה שציומו לא היתה בשום דלמדיה הקטנה שהיתה דלמדיה גדולה ודלא חיבה למטעי דעל דלמדיה הפחותה נאמר עמיקתא לכן קלאמר הדא דידן הוה כלומר דהוה דלמדיה ציומו קודם ולו שהיה לכן עכשיו וליכא למטעי: ה"ג חיש יבש כניס דברי רבי נפח. וה"פ אס הוילא לה"ר ר"ן יבש עקבש כות חייב דמשיקלא הוי רביעית ולא דבעין רביעית שלם כקדוש ולא סגי רביעית משום דקדוש ללא בר מוניה הוא: אפילו דר"ג דלמ"כ חף ציין רביעית צענין כ"ש דלמדיה דלמ"כ כולן רביעית ולית ליה לר"י הא דלמדיה כמון דקדוש לאו בר מוניה הוא: וטעור דמ"כ משום נבילה. שלא היה בר מוניה וכל רביעית רביעית לכשיקרא לא יהיה בו כות ויבש או טומאת נבילה: עד כמה. דס היה זה שטתהו אורו משום נבילה: ולא אשגח ביה. ולא השיב לו ר' סימון דבר: ה"ג ושאל לויב"ל וא"ו: ה"ג ובשאל לר"א על דלא וכו'. והרע לר"א על ר' סימון על שלא השיב לו על שאלתו: מתי הדיו עובדא. סיפר המעשה (שמו"ט) [שמתה] הפרדת של צות רבי וטעור דמ"כ משום נבילה: א"ל ר"י כר בינאם לר' סימון. צדקן שאלה אם עד רביעית הוא דלמדיה אכל יומר מכאן טעמא לו אפילו יומר מרביעית טעור: וועט ביה. רבי סימון דוקא אורו כמנדלו. ל"א גבר בו: א"ל ר"י. לר' סימון משום דשאלן לך דבר תורה אל מיתין ביה בתמיה: א"ל הא דלא השבתי לו הוהן שלא היתה דעמי מייבשת ענת ההיא: זה ענין תלמידי שאליו יודע אם יהיו לו מעות לשנה וזה הלוקח אופה משבת לשבת ולמחר וימס רמו לשבת שהיום הולך אחר הלילה: זה הלוקח מן השבתות. מן הגמולות שאולי לא יהיה לו לחמס למחר: ולא אפלטו סמוך. ואין דעמי מייבשת על הלשון לו: ה"ג ומאי דוון. מאי היה עליו א"ל יומר מרביעית טעמא או טעור: טעור רבי"ב מתמינין היא צ"פ דעדיות: על ע"כ נבולת שהוא וקס"ד טעור לגמרי אפילו חייב צדקה מרביעית: ופריך מסו טעור. שהוא טעור להשכיר ארבעים שאליו מכשיר אללל דס השותה צענת צמיחה אללל לטעמא מודה רבי"ב שדס נבולת מנמנא: ומשי סמן טעור. כמשכירין פ"י: ואין לנו כיוולא נו. וקס"ד שאין לנו דס כיוולא שאליו מכשיר ומנמנא ש"כ דס נבילה אפילו טעור לו מנמנא: ה"ג ואין לנו כיוולא הא כשעור טומאה וכו'. וה"פ דקדשי ליה ללמלא הא דלמדיה כיוולא בו היינו לענין שישטמא דס כשעור אללל השין כדעמי מן טעמא כעדשה ואפילו דס ללל אלל דמו של נבילה מיהו מנמנא כשאינה רביעית וטומאה דמנמנא דרביעית כשקירוש עמוד לו כות דמנמנא נבילה ממש: מ"ד טעמא. והיינו ריב"ל דלעיל כר"י דלמ"כ כ"פ דעדיות שצ"ה עמיתין ד"כ נבילה: ומ"ד טעור. דהיינו מתמינין דמכשירין כ"י כן כמירא: ה"ג א"ל ר"ב אכדומי דמן נחופה ואי. ואפ"ר לקמרת דר"י הוא דמנמנא דרבי יהודה מורה ויראית דבי נשיאה הוי שהרי פרטת שבת כמיה: היא ה"ו הורה דיתר מרביעית טעמא כשעמיתיה: קוון. מי שהוא בעל שיער לא ימירס שמה יולא כשערו וקוון הוא מלשון קוואויתיה תלמידי ארבעים פירש עני ונבילה להון מלשון קמי: נשי: הו מפספסין קולקין. הו משפספסין צעיר המורס אס הו שפערותו דפוקים תחמת זיעה וואה. ל"א קילקו הוא חלוק של כמר שיש לו יעמין וכשהיה המורס לבוש חלוק כה הו מפרדיין אורן היעמין שלא יתשעו העמין המעות בחיור: מרבינין הו עס הפורס. כדי שלא יתן דבר בתוך פיו: ופריך וימלא פומיה מו. היה לו למלאות פיו מים ולא היו לריבין לדבר עמו: מפני הכבוד. שהיו המורס כדרך שמכריזין על הפרשת תרומת הגורן: חיורו המחור כשנולד. היינו המפסוקים מוזכר ומפורש שצדקן לנקות עצמו לפני בני אדם:

עין משפט

נר מצוה

יש א מיי פרק י"ח משנת ה"ב: כ ב מיי פרק א מה"ט הל"ד: כא ג מיי פרק י מטומאת אולבין הלכה ג: כב ד מיי פרק ב משקלים הל"ד ובהשגות: כג ה מיי שם הלכה ה: כד ו מיי שם הל"ד:

נוסחת הבבלי

(א) ו"ב בר ציבין בשם ר' שמאל: (ב) ושאל ר' אלעזר: (ג) כר בינאם על ר"י: (ד) ר"ש (ה) ר' נתן כמורה ר"י: (ו) שאל ר"ב ר' יוסף בר ביבי אחיהו ר"י: (ז) הוה משה שמה ישמה את המורס וימירס את דבר המורס ר"י:

הגהות הגר"א

[א] ה"ג ומה קרי ליה עמיקא כן בגין דהוה ציומו ועירלא ורבתא ואחשיבת כ"י יומר כ"ל: [ב] ר"ב אמר ר' יוחנן הדא דידן חיש מיי שמי' ענפחתה ששנה פ' פלן הוא מקומו של ר' יוחנן הל"ל ולא לבי מניה. ור"ה כבבלי שם ארי' עמיקתא קדמייהא דהוה ענפחיה הוה ימירא על דל דבעתא ובה שפערין רביעית על פסח. וגרסא הספדים שפ"ט: [ג] ל"ל אפ"ה דר' נתן כ"י יוסף בר יודיה ר"י. והוא כיהא מובא כבבלי שם (ע). ד"ל ר"י ומ"י צ"י אפ"ה דר' אהר דמי הוה אס ד נבילה צ"ש עמיתין וכו' ור"ה עמיתין א"ל ר' יוסף ב"י חף כרביעית צ"ה אללל דס שיש בו ד"ה עמיתין אפ"ה ר"י קרוב לעמוד על כות שהוא שיעור נבילה לעמלא ארס והיינו אמרו ד"ה עכבות כשעמיתיה ור"ה רביעית אלמלא כר"י כר"י ממוקא: [ד] ה"ג מהו מיון מנינא העד ר' יושע וכו': [ה] ה"ג ואין לנו כיוולא בו דלמלא לשיעור וטומאה שדמו טעמא כשעור וכו'. ועין ק"כ"ע:

ציון ירושלים

בפני הברכה. ע"י מהר"פ ועין שו"ת ח"ל סי' קכ"א:

גליון הש"ס

[א] ע"י שו"ת אפ"י ח"ה סימן קכ"א:

תורה אור השלם

- 1. והיו חייך תלמידי לך מנבד ותחריק לילך וימסו לך ס' וימסו בתיך: דברים כ"א ס' 2. ויבדשה הארץ לפני יי וארץ השבו והייתם נקיים מיי ומישאל ויחיהו הארץ והאת לכם לא אחוה לפני יי: ב"ב ר"ב כ"ב 3. אל אלהים יי אל אלהים יי הוא ידע וישראל הוא ידע אל במקדש ואם במעלה ב"י אל תושיענו היום היום הוה: ירושע כ"ב כ"ב 4. ומבא חן וישראל טוב בעיני אלהים ואדם: משלי ג' ד

הלבן

הלבן</